

научихъ — и какъ хубаво играятъ! Погледни, де, погледни имъ премѣнитѣ! Ама — заслужи́ха ги!

Старецътъ погледна. Кера бѣше съ нова шарена рокля. Тодоръ имаше алена връзка. Кара-Кольо съ два нови, страшни мустака. А и тримата имаха на чело по една варакосана китка. Янко дръпна концитѣ, пипна гждулката и куклитѣ затропаха, замахаха ръце, завъртѣха глави, като живи.

Стопанинътъ се засмѣ. Берачитѣ се провикнаха отъ учудване. А старецътъ се просълази и прекръсти.

— Живѣ да ми си, сине, сега ще умра спокоенъ! По майсторъ и отъ мене излѣзе!

— Видишъ ли, Късметъ, провървѣти късметътъ, най-после! — извика засмѣнъ домакинътъ. — Чудо внукъ си отхранилъ! Бравосъ!

Куклитѣ се кланяха, тропаха и въртѣха глави, а Янко дърпаше лжка и засмѣно припѣваше новата пѣсенъ:

Де гиди, отборъ юнаци!

Де гиди, върна дружина!...

